Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1. Marts 1898. 47de Aargang.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Salt Lake City den 6. Oktbr. 1897.

Mine Brødre og Søstre! Idet jeg staar frem for Eder en kort Tid, beder jeg i Ydmyghed om Eders Tro og Forbønner, saa at noget Passende maa blive fremsat for vore Tanker. Jeg har glædet mig ved de Lærdomme, som i denne Konference ved den Hellig-Aands Indflydelse ere blevne os meddelte af Herrens Tjenere.

I Særdeleshed vare de Bemærkninger, som rettedes til de Unge, opbyggende og belærende. Jeg er særlig interesseret i de „Fælles Uddannelses-Foreninger"; thi jeg ser i dem en Institution, der ved Herrens Visdom er oprettet gjennem hans Tjener Brigham Young for at give Zions unge Mænd og Kvinder Lejlighed til at udvikle de Talenter, som Gud har skjænket dem. Det er et Værk af stor Udstrækning. Det er, som Præsident Cannon og Broder Kimball har sagt, nødvendigt, at vi skulle studere den hellige Skrift og blive bekjendte med Evangeliets Principper, med Profeternes Forudsigelser og den Almægtiges Hensigt med os og med Menneskeslægten i det Hele taget; ikke alene med Hensyn til det, som specielt betegnes som Religion, men med Hensyn til alle gode Principper. Jeg tror, det findes i det 88. Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog, hvor Herren gjennem Profeten Joseph Smith befaler, at vi skulle søge Visdom ved Studium ud af de bedste Bøger, ved Bøn og Tro; at vi skulle gjøre os bekjendte med Lovene i de forskjellige Lande paa Jorden og med Guds Riges Lov; at vi skulle lære angaaende Ting, som ere over Jorden, og Ting, som ere i Jorden. Vi burde lære Noget af Alt, eftersom Herren giver os Lejlighed til at samle Kundskab.

Hvilket udstrakt Felt for de Unge i Zion at samle Kundskab! Tør nogen Mand med Intelligens og Ærlighed beskylde de Sidste-Dages Hellige for Snæverhjertethed? Det tror jeg ikke. De Sidste-Dages Hellige ere ikke bange for at komme i Berøring med Verden i hvilkensomhelst Form. De ere ikke saa smaalige, at de ikke ville modtage

Sandhed, hvorsomhelst den findes. Vi erkjende, at der overalt paa Jorden blandt Menneskenes Børn findes Sandhed opbevaret paa Historiens Blade og ved Traditionen fra Slægt til Slægt. Mange af Orientens Religioner, som af de mere Oplyste ansees for hedenske, have Ideer og Principper, som ikke ere i Modstrid med nogle af Evangeliets Principper. Ved at læse Mexicos Historie finde vi Beretninger angaaende dette Lands Urindvaaneres Traditioner om Guddommen og om en Guds Ankomst til denne Jord, hvorved der hentydes til Guds Søns Mission blandt Menneskenes Børn. Og det Samme kan siges om Folkene i Asien og andre Dele af Jorden. Zions Ungdom skulde være bekjendt med disse Ting.

Der er et stort og herligt Princip, som burde forstaas af de unge Folk, for at det kunde lede dem i al deres Læsning og i alle deres Undersøgelser, og det er: Besiddelsen af den Hellig-Aand. Paulus siger — og det har været gjentaget i enhver Uddeling af Evangeliet —: „Saa ved og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand." Det, som hører Menneskene til, kan forstaas ved Menneskets Aand; men Guds Aand har en Mission, som Frelseren siger i det 16. Kapitel af Johannes' Evangelium: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv" — her er en anden Lektie i dette Skriftsted: endog den Hellig-Aand paatager sig ikke Myndighed til at tale —; „thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder." Han siger endvidere, at Aanden skal tage af Faderens og af Sonnens og forkynde dem, hvilket viser, at Herrens Aand er i nær Forbindelse med Faderen og Sonnen og tilkjendegiver Herrens Sind og Vilje til det Folk, som er saa velsignet at nyde denne store Gave. Dersom vi kunne forstaa menneskelige Ting ved Menneskets Aand, saa kunne vi ogsaa forstaa dem ved Guds Aand; thi den „ransager alle Ting". Hvor nodvendigt og vigtigt det er, at de unge Mænd og Kvinder i Zion skulle nyde den Hellig-Aands Vejledning, kan ikke udtales og ikke tilfulde fattes. Og for at nyde denne Aand burde vi forstaa et andet Princip, nemlig, at naar vi ville besidde Herrens Aand, maa vi bringe vort Liv, vor daglige Gjerning og Tale i Harmoni med visse Forskrifter, som Herren har givet os. Det er en Ting at modtage den Hellig-Aand, men det er en anden Ting at beholde den bestandig. Vi modtoge den paa Betingelse af Tro paa Gud og paa hans Søn, Jesus Kristus, og Omvendelse fra al Synd — en virkelig, oprigtig Omvendelse, en Venden bort fra alle Ting, som mishage Gud. Vi modtoge den paa Betingelse af Lydighed mod Vand-Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Vi modtoge den paa Betingelse af Haandspaalæggelse af Mænd, som vare bemyndigede af den Almægtige til at udføre denne hellige Ordinance for den Hellig-Aands Gave. Vi kunne ikke adskille Evangeliets Principper og vente at nyde Velsignelserne ved at antage dette Princip alene. Intet Menneske har modtaget Syndernes Forladelse ved Daab alene. Intet Menneske har modtaget den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse alene. Der maa i Forbindelse dermed være en Opfyldelse af de Betingelser, som høre til disse Forberedelses-Trin, der føre ind i Kristi Kirke. Troldkarlen Simon blev døbt af Philippus; men han gjennemgik kun Ordinancen i Form. Da Apostlene Peter og Johannes kom ned fra Jerusalem og lagde deres Hænder paa de

døble Samaritanere, modtoge de, som i Oprigtighed havde omvendt sig i ren Tro paa Gud og med den faste Overbevisning, at Jesus var Kristus, den Hellig-Aand og nyde nogle af dens Gaver, og da Simon saa, at de modtoge denne Aand, tilbød han Apostlene Penge og sagde: „Giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faa den Hellig-Aand.“ Apostlen Petrus svarede ham ved Guds Kraft og Myndighed, som hvilede paa ham, og sagde: „Dine Penge være forbandede tilligemed Dig, fordi Du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge ..... Thi jeg ser, at Du er betagen af en bitter Galde og besnæret af Uretfærdighed.“

Saaledes kan det siges om de Sidste-Dages Hellige. Mænd have annammet Evangeliet i Form alene; de ere indgaaede i Kirken, men ere faldne ved Vejkanten. Vi fandt Hundreder af Apostater i Missouri og Illinois, som en Gang annammede Evangeliet, Nogle af dem i Joseph Smiths Dage. Nogle havde modtaget et Vidnesbyrd, men syndede imod det og bleve forbitrede; Andre havde ikke annammet Evangeliet i Oprigtighed og bleve derfor med Lethed ledte bort. Jeg ønsker at indprente paa de Unges Sind, at vi for at nyde denne Aand ikke alene maa modtage den gjennem Evangeliets Ordinancer, men maa leve et saadant Liv, at vi kunne beholde den bestandig hos os. Herrens Aand vil ikke have Fællesskab med Synd i nogen Form.. Herrens Aand vil, som Broder Kimball har sagt, ikke dvæle i urene Tabernakler. Apostlen Paulus var ved en Lejlighed saa paavirket angaaende dette, at han sagde til de korinthiske Hellige: „Forføres ikke; slet Omgang fordærver gode Sæder!“ og han advarede imod slet Selskab og imod at komme i Berøring med de Indflydelser, der vare af Verden. Frelseren gav den samme Advarsel til sine Disciple, da han sagde til dem: „Ser til og tager Eder vare for Pharisæernes og Sadducæernes Surdejg.“ De unge Folk skulle forstaa, at Grundvolden til Fremgang og Udvikling er Reform i deres Liv. Dersom nogen ung Mand gjør sig skyldig i Noget, som er i Modstrid med Evangeliets Love, da er det første Skridt: at aflægge denne Vane. Aflæg Vanen at ryge Cigaretter; aflæg Vanen at skraa Tobak; aflæg Vanen at sværge og tage Guds Navn forfængeligt, at vanhellige Sabbaten, og søg til Herren i ydmyg Bøn, at hans Aand maa blive uddelt og være til Hjælp ved Overvindelsen af Alt, som er ondt.

Dersom vi ville gjøre dette, vil Herren bevare os fra Skepticisme og Vantro. En af Brødrene bemærkede, at Følgen af at forsømme at læse den hellige Skrift var, at man derved lettere blev et Bytte for Vantroen. Da tænkte jeg paa mit eget Vidnesbyrd angaaende dette Værk, at hvor dygtig end Skeptikeren eller den Vantro ere i deres Forsøg paa at nedrive og ødelægge det Livs Maal, som enhver ung Mand burde sætte sig, og som jeg har sat mig til Rettesnor, og hvor snildt de end kunne fremsætte deres Theorier og Fornuftgrunde, saa ved jeg dog, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at der er en Aand og Kraft, som følger det, Verden kalder Mormonisme, som er højere og mægtigere end Menneskets Kraft og Intelligens. Jeg har modtaget dette Vidnesbyrd. Men, mine unge Brødre, foruden dette burde vi saa godt kjende baade Sandhedens Principper og Verdens Theorier, der fremsættes imod Kristi sande Lærdomme, at vi kunde være i Stand til under Guds Aands

Indflydelse at bevise Evangeliets Sandhed og Verdens Theoriers Uoverensstemmelse med Sandhedens Lys.

Nogle statistiske Tal, som Præsident John Morgan samlede nogle Aar før sin Død, gjorde et dybt Indtryk paa mit Sind. Han skrev til Inspektørerne for Statsfængslerne i Detroit, Mich., Joliet, Ill., og Sing Sing, New York, og bad disse Forstandere for Regjeringens Forbedringshuse om at give ham en klar og sandfærdig Beretning om, hvor stort et Antal af Forbryderne i deres respektive Fængsler der kunde læse og skrive, samt hvor mange der forstode Grammatik og Rhetorik. Da Svarene kom tilbage, viste de, saavidt jeg erindrer, at mindst 90 Procent af alle Forbryderne i de ovennævnte Fængsler kunde læse og skrive, og henved 75 Procent forstode Grammatik; et mindre Antal havde nydt en ganske god Opdragelse og sad inde med gode Kundskaber; Nogle vare lærde. Jeg erindrer, at Præsident Morgan sagde, at der i Forhold til hele Forbryderantallet var et større Procent-Antal af Mennesker med gode Kundskaber indenfor Fængslets Mure, end der i Forhold til de Forenede Staters Indbyggerantal fandtes udenfor. Dette var en Lektie til mig, at Udvikling af Forstand alene eller Samling af Kundskab alene er ikke tilstrækkelig. Mænd kunne forstaa Astronomi eller Mathematik, de kunne have Kjendskab til den herlige Kunst, Musik, de kunne være kyndige i Lovens og Politikens Videnskaber, men dog samtidig være lastefulde, uærlige og deres Hensigter urene for Guds Aasyn.

Ingen Mand, hvor begavet og kundskabsrig han end er, er en vel opdragen Sidste-Dages Hellig, hvis han ikke nyder den levende Guds Aand, og hvis hans Levnet ikke er oprigtigt og maalt efter Guds Søns Lærdomme og Principper; han er ikke en paalidelig Mand at efterfølge. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning i dette Riges Historie, at naar Mænd, hvor højtstaaende de end have været, ophøre at lytte til Guds Profeters Raad, eller naar de have overtraadt deres Pagter i nogen alvorlig Grad, da er Lyset, som kommer fra Faderen, borttaget fra dem. Der omtales i Mormons Bog en Mand i Forbindelse med Profeten Joseph Smith. I vide, at Nephi profeterede, at i de sidste Dage vilde Herren opreise en Profet af Josephs Sæd, som blev solgt til Ægypten, hvis Navn skulde være Joseph, og hans Faders Navn skulde ogsaa være Joseph. Han sagde, at denne Sidste-Dages Profet, Joseph, ikke skulde være mægtig i Tale, men at han skulde være mægtig i at skrive Herrens Ord ligesom Moses. Og han siger endvidere: „Gud vil beskikke en Talsmand for ham ligesom Aaron." Ved at læse Lærdommens og Pagtens Bog lære vi, hvem denne Talsmand var. Vi kjende den Mands Navn, som, saa længe han var trofast, nød en rig Fylde af Aanden, saa at hans Tale var mægtig og virkningsfuld; men da han ophørte at følge Pligtens Sti, foragtede Herrens Raad, blev opløftet i sit Hjertes Stolthed, blev misundelig paa Profeten og begyndte Skridt for Skridt at forlade Dydens og Pligtens Sti, da mistede han sin Magt, sin Indflydelse, sine Talegaver og sank ned i Forglemmelse. Jeg hørte Præsident Cannon sige for mange Aar siden, at han som Dreng var tilstede i Nauvoo, da denne Mand stod op for en Forsamling og forsøgte at lægge sine Fordringer paa at være Kirkens Værge frem for Folket, og Præsident Cannon sagde, at der sporedes en Svaghed i

hans Bemærkninger, en Mangel paa Kraft og paa Herrens Aands Indflydelse, som man aldrig før havde mærket.

Disse ere Lektier, der burde indprentes paa de unge Mænds Sind. Lignende Eksempler findes hele Vejen gjennem Kirkens Historie fra Profeten Josephs Dage til nu.

Det er et Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse, at ingen Mand har et Monopol paa Guds Naade. Han kan være nok saa stor i Menneskenes Øjne, han kan indehave saa fremragende en Stilling i Præstedømmet, som tænkes kan, saa maa han dog opfylde de Betingelser, der stilles til enhver Mand og Kvinde i denne Kirke, for at opnaa Guds Naade og Velsignelser. Intet Menneske har et Monopol paa Guds Værk. Ingen kan synde ustraffet. Ingen Mand kan vende sig bort fra Pligtens Sti uden at maatte møde Følgerne, der ere fremsatte i vor Herres og Frelsers Evangelium. Derfor erindre dette, mine unge Brødre, at medens Menneskene kunne blive oplærte i Verdens Visdom og blive baade fysisk og aandelig stærke, saa er dog Sjælen ikke uddannet, før de moralske Egenskaber ere udviklede. Aanden og Legemet udgjøre Menneskets Sjæl, og Gud har ordnet det saaledes i sin Kirke og i sin herlige Frelsnings-Plan, at hele Sjælen bliver uddannet i det, som hører Sandheden til, og i de Kundskaber, der ere behagelige for Herrens Aasyn. Lad os derfor erindre, at vi burde erholde Herrens Aand i vore Hjerter og have den bestandig som vor Vejleder. Lad os lægge bort Alt, som kan bedrøve denne Aand, lytte til Herrens Tjeneres Raad og give Agt paa den Advarsel, de have givet os. Da kan jeg bevidne for Eder, at denne Kirkes Lærdomme, som Herren gav ved Profeten Joseph, ville vederkvæge Eders Sind som Himlens Dug den torstige Jord, og I ville staa fast imod Skepticisme og Vantro. Dagen vil komme, da Zions Sønner og Døtre skulle opvokse uden Synd til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Gud velsigne Eder. Amen. (Deseret News.)

Fra „Nøglen til Theologien".

XII. Kapitel.

Engle og Aander.

„Ere de ikke Alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed." (Hebr. 1, 14.)

Engle ere af samme Race som Menneskene. De ere i Virkeligheden Mennesker, som fra denne Prøvestand ere naaede til højere Sfærer af fremadskridende Væsener. De ere døde og opstandne igjen til Livet; selvfølgelig ere de i Besiddelse af et udødeligt og evigt Legeme af Kjød og Ben. De spise, drikke, synge og samtale som andre Mennesker. Nogle af dem holde Apostelskabets og Præstedømmets Nøgler, ved hvilke de belære, formane, velsigne, udføre Mirakler og mange mægtige Gjerninger. Forvandlede Mænd, som Enoch, Elias, Apostlen Johannes og tre af Apostlene fra den vestlige Halvkugle, ere ogsaa lig Englene.

Engle ere Tjenere baade for Menneskene paa Jorden og i Aandernes

Verden. De kunne bevæge sig fra en Verden til en anden med større Lethed og i et kortere Tidsrum, end vi kunne drage fra en Stad til en anden. De besidde ingen Egenskaber, som Mennesket ikke er i Besiddelse af, men deres Egenskaber ere mere modnede og udviklede end Menneskenes i deres nuværende Sfære af Tilværelsen.

Naar Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord Nøglerne til Theologiens Videnskab, nydes af Menneskene paa Jorden, da er det Folk, som saaledes privilegeres, ogsaa berettiget til at modtage Englebetjening. Naar Apostelskabets Nøgler ere borttagne fra Jorden, gjengives de ved Englesendelse; Engle kunne ogsaa ordinere Mænd til Apostelskabet, naar der ingen apostolisk Sukcession findes; de kunne meddele Nøglerne til en ny Husholdning, aabenbare Historiens Mysterier, Kjendsgjerningerne af forbigangne og nuværende Tider og udfolde Begivenhederne i det Tilkommende. De ere ogsaa undertiden bemyndigede til at udøve Dom over Individer, Stæder eller Nationer. De kunne vise sig i deres Herlighed eller ogsaa i Form og Udseende som andre Mænd; de kunne ogsaa være tilstede uden at være synlige for det menneskelige Øje. Naar de komme som andre Mennesker, ville de maaske spise og drikke, to deres Fødder og opholde sig hos deres Venner i kortere Tidsrum. Derfor er det skrevet: „Glemmer ikke Gjæstfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle."

Deres Mission er ogsaa at trøste og belære særskilte Medlemmer af de Helliges Kirke; at helbrede dem ved Haandspaalæggelse i Jesu Kristi Navn eller at fortælle dem, ved hvilke Midler de kunne gjenvinde deres Helbred; belære dem om det Gode; synge dem en god Sang; advare dem imod kommende Farer eller frelse dem fra Fængsel eller Død. Disse Velsignelser have altid været tildelte Guds Folk eller de Helliges Kirke, naar denne Kirke har eksisteret paa Jorden. De ere ikke ejendommelige for en Husholdning mere end for en anden.

Engle bleve ofte sendte til Jorden i den patriarkalske Uddeling, i Mose Tid og i Evangeliets Uddeling i Kristi Dage. De bleve sendte til Moses og Profeterne. En Engel forkyndte for Zacharias Johannes' Fødsel og for Maria hendes Undfangelse og Jesu Kristi Fødsel. Engle meddelte Joseph disse Ting. De forforkyndte Jesu Fødsel for Hyrderne i Judæa og sang Lovsange om Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed til hans Ære. De fulgte hans Fodspor paa alle hans Vandringer paa Jorden. Ja, det var en Engel, som aabnede Gravens mørke Fængsel og fremkaldte Messias' slumrende Legeme; en Engel var den første til at udraabe: „Han er ikke her, men han er opstanden." To Engle i hvide Klæder vare de første til at forkynde hans anden Tilkommelse, da hans Apostle stode og stirrede op mod Himmelen efter hans Himmelfart. Efter at deres Herre og Mester havde forladt Jorden, vendte de deres Opmærksomhed til Apostlene og aabnede Vejen for dem til at forkynde Evangeliet baade til Jøde og Hedning, udfriede dem fra Fængsler og fra Farer og aabenbarede for dem det, som Gud i sin Visdom ansaa for de Helliges Velfærd paa den Tid. Og da alle de andre Apostle vare hensovede, og Apostlen Johannes var landsforvist til Kulminerne paa Øen Patmos, vare Englene dog trofaste i at varetage hans Interesser. De fulgte ham paa den ensomme Ø og udfoldede for ham Tidernes Begivenheder gjennem alle tilkommende Slægter.

Middelalderens Mørke, Anti-Kristens Fordærvelser, de Floder af Blod og Have

af Taarer, som skulde flyde i 18 Aarhundreder af Vildfarelser, den mægtige Engel, som skulde gjengive Evangeliet til Jorden for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, Guds Straffedomme og Babels Fald, Gjenoprettelsen af de Helliges Kirke, deres endelige Sejr og Triumf over Jorden, Kristi anden Tilkommelse for at regjere over alle Riger, de Helliges Opstandelse og Herredomme over Jorden, Enden paa Død, Sorg, Taarer og Graad — Alt dette blev forudsagt af Englen til den sidste af de Tolv.

Atter i den nuværende Tidsalder have Engle besøgt Jorden. De have gjenbragt Evangeliet; de have gjengivet Apostelskabets Nøgler; de have forkyndt mange Begivenheder, forbigangne, nærværende og tilkommende. De have atter fulgt Apostles, Profeters og hellige Martyrers Skridt fra Vuggen til Graven. De have atter været behjælpelige med Evangeliets Udbredelse, have udfriet Herrens Tjenere fra Fængsler og fra Forfølgelse og Død. Og atter ere de beskikkede til at udøve Straffedomme over ugudelige Stæder og Nationer paa Jorden.

O, hvilken uskatterlig Velsignelse er Englebetjening for Mennesket! Hvilken herlig Tanke, at mange af dem, som vaage over os og bringe os Velsignelser, ere vore Slægtninge, vore Forfædre, som ere døde og opstandne i forrige Tider, og som nu vaage over deres Efterkommere med al den Kjærlighed og Omhu, som betegner hengivne Fædre og Mødre paa Jorden. O, hvor lykkelige ere ikke de, som ere berettigede til deres Formynderskab, og hvis Opførsel ikke bedrøver disse hellige Væsener eller tvinger dem til at forlade deres Kjære her i Kjødet.

Aander ere de, som have forladt dette jordiske Liv, men endnu ikke ere oprejste fra de Døde. De ere af to Slags — Gode og Onde. Disse indbefatte endvidere mange Grader af Gode og Onde.

De gode Aander i Ordets højeste Betydning ere de, som i dette Liv modtoge det hellige Præstedømme og Evangeliets Fylde. Disse Aander ere tjenstgjørende for dem, som skulle arve Salighed baade i denne Verden og i Aandernes Verden. De kunne vise sig for Menneskene, naar de erholde Tilladelse dertil; men da de ikke besidde et kjødeligt Tabernakel, kunne de ikke skjule deres Herlighed. Derfor vil en Aand, hvis den er et helligt Væsen, være omgiven af en Straaleglands, der overgaar Solens Klarhed. Derimod ville Aander, som ikke ere værdige til at modtage Herlighed, vise sig uden denne Straaleglans, og skjønt de ofte udgive sig for Lysets Engle, vil der dog findes mere eller mindre Mørke omkring dem.

Mange af de Hedengangnes Aander, som ere ulykkelige, nøle i ensom Elendighed i Nærheden af deres gamle Hjem og de Steder, som ere dem dyrebare paa Grund af tidligere Forbindelser. De værste af disse ere de, som Skriften kalder „onde Aander", „urene Aander", Aander, som plage Menneskene og foraarsage forskjellige Sygdomme i det menneskelige System. Ofte tage de Ophold i Menneskene og foraarsage, at de blive utilregnelige, kaste sig selv i Vandet eller i Ilden o. s. v. De plage dem med Drømme, Mareridt, Hysteri o. s. v. De kunne fortrække deres Legemer og Ansigtstræk ved Krampe og Konvulsioner og kunne bringe dem til at ytre Gudsbespottelser, Eder, ja, endog Ord af fremmede Sprog. Nogle af disse Aander forlede Menneskene til al Slags Synd og Ugudelighed, og hvis det tillades dem, kunne de foraarsage Døden.

Naar et Menneske skuer ind i Øjnene paa En, som er besat af en ond Aand, vil han mærke et Stød — en nervøs Følelse —, som har nogen Lighed med den Fornemmelse, man faar ved at se en Snog. Nogle af disse urene Aander udvikle en ubehageligt Lugt, som kan bemærkes af de Omgivende, selv om den saaledes besatte vasker sig og ofte skifter Klæder. Nogle af disse Aander foraarsage Døvhed og Stumhed.

Det eneste Middel, vi kunne foreslaa at benytte imod disse Onder, som plage den menneskelige Natur, er at leve et godt Liv, medens man er i Besiddelse af sine Sjælsevner, og da at nyde Godt af gode og hellige Mænds Bøn og Faste og Betjening af dem, som have Myndighed til at true onde Aander og uddrive Djævle i Jesu Kristi Navn.

Blandt de forskjellige Aander, som findes i Verden, er der mange religiøse Aander, som ikke ere af Gud, men som bedrage Menneskene, der ikke ere i Besiddelse af Apostelskabets og Præstedømmets Nøgler eller, med andre Ord, ikke have Nøglerne til Theologiens Videnskab til at vejlede dem. Disse give sig tilkjende ved forunderlige Gebærder og Forstyrrelser i mange religiøse Møder. Alle de besynderlige Henrykkelser, Besvimelser, Skrig, Ekstaser og mange andre latterlige og usømmelige Fremtoninger, som hverken belære eller opbygge, ere Frugterne af disse bedrageriske Aander. Vi maa dog snarere have Medynk med disse vildledte Væsener end foragte dem. Mange af dem ere oprigtige, men de have ingen Apostle eller andre af Kirkens Embedsmænd eller dens Gaver til at opdage det Onde og afværge, at de vildledes ved disse skuffende Aander. Virkelige Syner og Inspirationer, som vilde opbygge og belære, ere de oplærte til at fornægte. Skulde Peter eller Paulus eller en Engel fra Himlen komme iblandt dem, vilde de fordømme ham som en Bedrager og paastaa, at Apostle og Engle ej længere behøves.

Der findes endnu en Klasse af Aander i Verden, som ikke ere hellige, Aander, der ere forskjellige fra alle de førnævnte, mere intelligente og om muligt endnu mere farlige. De give sig tilkjende ved Spaadomme, Syner, Forudsigelser, dyrisk Magnetisme, Mesmerisme o. s. v., hvorved de aabenbare mange store Sandheder, som ere blandede med de største Vildfarelser, og hvorved de udvise stor Intelligens, men besidde ikke Nøglerne til Theologiens Videnskab eller det hellige Præstedømme.

Disse Aander fornægte i Almindelighed Kristi Guddommelighed og hans Forløsnings Værk samt Legemets Opstandelse. Til denne Slags hører den religiøse Sekt, Shakerne, i Amerika. De fornægte Legemets Opstandelse. Fra denne Kilde komme ogsaa Emmanuel Swedenborgs Aabenbaringer, som ligeledes benægte Opstandelsen, og fra denne Kilde stamme alle Aabenbaringer, som fornægte Evangeliets Ordinancer og det hellige Apostelskabs Gaver.

Sidst af Alle komme de, som søge at komme ind i Faarestien ad andre Veje end Døren, og som profetere eller udføre Gjerninger i deres eget Navn og ikke i Jesu Kristi Navn. Intet Menneske kan udføre et Mirakel i Jesu Kristi Navn og med hans Myndighed, uden at han er en god Mand og er bemyndiget af Herren.

Den 1. Marts 1898.

Om Visdomsordet.

Med Hensyn til Visdomsordet er der Aarsag til alvorlig Eftertanke. Ved at se os om finde vi, at mange af de Sidste-Dages Hellige have tillagt sig Vaner, der ere stridende mod de af Herren givne Raad i Visdomsordet.

Længe have Ældsterne søgt at lære Folket at holde Herrens Bud og ikke nyde det, som han siger er skadeligt for dem, men desuagtet er der vel neppe en By, hvor de Hellige bo, uden at der i større eller mindre Grad nydes Tobak og de Drikke, som omtales i Visdomsordet. Ja, vi kunne spørge: Hvor mange Familjer er der i Kirken, hvor ikke et eller flere af Medlemmerne drikke Te eller Kaffe eller ryge Tobak eller drikke Vin eller stærke Drikke? Vi vide, at der findes Familjer, hvor ingen af disse Ting nydes, men de ere ikke saa talrige, som de burde være.

Nu er det 64 Aar, siden Herren talte angaaende dette Emne til sit Folk, og dog findes der endnu dem iblandt os, som mene, at naar Ældsterne omtale disse Ting, da gaa de til Yderlighed. Jeg talte med en ledende Søster forleden om dette Emne, og hun mente, at det næsten var umuligt at overvinde disse Vaner. Hun sagde, at naar en af Apostlene holder en kraftig Tale om Visdomsordet, og en Søster gaar hjem under Indtrykket af, hvad hun har hørt, og siger: „Jeg vil ophøre med at drikke Te og Kaffe," da havde hun kjendt flere Tilfælde, hvor Manden saa havde svaret: „Gaa nu ikke til Yderligheder. Dit Helbred tillader vist ikke, at Du ophører med at drikke varme Drikke, og jeg skal nok være ansvarlig for, at Du drikker lidt Te eller Kaffe."

Men burde vi paa Grund af Saadant standse vore Bestræbelser for at lede Folket til at efterleve dette Bud? Visseligen ikke. Skjønt Mange ikke ville lytte til de Ord, som Herren gav til vort Gavn, og som Profeter og Apostle fra Profeten Josephs Dage indtil nu have opmuntret os til at adlyde, burde vi dog ikke blive mismodige. Jeg er overbevist om, at et Folk vil blive oprejst, som vil agte og adlyde Herrens Raad, og uagtet vi ikke have været i Stand til at faa saa Mange, som det var ønskeligt, til at indse Nødvendigheden af at efterleve Visdomsordet, maa vi dog vedblive med vore Bestræbelser.

Jeg føler mig paavirket til at sige til Forældrene i Kirken, som ikke holde Visdomsordet: „Dersom I ikke ville eller kunne aflægge at drikke Te og Kaffe, ryge Tobak, drikke stærke Drikke eller spise Kjød i Overmaal; dersom I ønske at udsætte Eder for de Farer, som ville følge Nydelsen af disse Ting, da have I Eders fri Vilje til at gjøre saa. Men for Himlens Skyld, for Eders Børns Fremtids Skyld, tillad ikke Eders Børn at gjøre det. Hvis I selv maa bruge disse Gjenstande, da lad Forældrene sige til Børnene: „Jeg har tillagt mig en slet Vane, som jeg er for svag til at overvinde. Jeg er ikke en Hykler, men min Tro er ikke stærk nok til, at jeg kan overvinde denne Svaghed. Men jeg ønsker, at I, mine Børn, aldrig skulle lære disse daarlige Vaner. Smag aldrig Te eller Kaffe,

ej heller Vin eller stærke Drikke eller Tobak. Undgaa at røre ved disse Ting. Da ville I ikke have de Besværligheder, som jeg maa kjæmpe med; da vil der ikke være det Begjær hos Eder efter disse Gjenstande; thi I ville ikke kjende Noget til dem."

Dersom Forældre vilde tage en saadan Kurs, vilde de bringe store Velsignelser til deres Born, og Børnene vilde velsigne deres Minde.

En ledende Arbejder i Søndagsskolen sagde forleden Dag angaaende dette Emne: „Jeg velsigner min Moders Minde, fordi hun, medens jeg var et Barn, lærte mig at drikke koldt Vand og ikke at røre disse Drikke, som ere saa almindelige i Verden." Saaledes vil ethvert Barn, som opvokser uden at blive hengiven til disse Ting, velsigne sine Forældres og Sondagsskolelæreres Minde.

Paa denne Maade kunne vi oprejse en Generation, som vil holde Visdomsordet. Lad os gjøre et Forsøg. Lad os som Forældre og Søndagsskole-Arbejdere belære Børnene om Nødvendigheden af at afholde sig fra alle disse skadelige Ting. Men, siger En, Forældrenes Eksempel vil staa for Børnene, og hvis de bruge varme og stærke Drikke og Tobak, ville Børnene som oftest følge deres Eksempel. Lad os da optage et Kjærlighedsarbejde med Forældrene.

Som Forældre ere vi ængstelige for, at vore Børn skulle blive vantro mod Evangeliet. Vi vide, at der er mange Indflydelser i Verden, som ville bibringe dem Vantro. Blandt disse Indflydelser er Overtrædelse af Visdomsordet, hvilket ikke burde overses. Vore Børn læse i Lærdommens og Pagtens Bog, hvad Herren har sagt angaaende dette, men de se, at nogle af deres Forældre overtræde disse Guds Bud med Vidende og Vilje. Følgerne ere slette. Enten maa de tænke, at Loven ikke behøver at overholdes, eller at deres Forældre ere Hyklere, som, medens de gjøre Paastand paa at tro paa Herren og at holde hans Bud, dog ringeagte hans Raad til dem. Dette svækker Forældrenes Indflydelse og har en Tendens til at gjøre Børnene vantroende. Lad Mænd og Kvinder spørge sig selv, hvor megen Indflydelse en Biskop, en Præsident eller en Apostel kan have, naar han formaner Folket til at holde Guds Befalinger, og det er kjendt, at han selv overtræder en eller flere af dem? Vi vide Alle, at en saadan Mand ikke kan have nogen Indflydelse paa Folket, der vil sige: „Hvorfor holder han ikke selv Herrens Bud?"

Lad derfor alle Forældre, som have deres Børns Frelse kjær, lære deres Børn at holde Visdomsordet, og hvis det ikke er dem muligt selv at overholde det, lad dem da oprigtigt forklare Aarsagen dertil for deres Børn, at de vide, at det ikke er rigtigt at deltage i disse Ting, men at de af Svaghed eller af Mangel paa Tro ikke selv ere i Stand til at overvinde disse daarlige Vaner, at indprente paa Børnenes Sind deres egne Erfaringer som en Advarsel imod nogensinde at smage paa eller blive hengivne til disse Ting.

Vi burde som Forældre og Lærere i Søndagsskolen gjøre, hvad der staar i vor Magt, for at forhindre, at Børnene blive hengivne til disse Vaner, at de ikke skulle smage eller nyde de Ting, som ere forbudne i Herrens Ord. Lad os begynde med en ny Generation og søge at opfostre en Slægt, der kan være et Mønster for Verden, og vise den, hvilke Velsignelser der komme ved at overholde Herrens Befalinger.

Det har vist sig, at de, som bleve oplærte fra deres tidligste Ungdom til

at holde Visdomsordet, for det Meste have været i Stand til at gjøre det, medens de, som først i en modnere Alder have søgt at følge Herrens Raad i saa Henseende, have haft mange Tilbøjeligheder at kæmpe imod og ofte været ude af Stand til aldeles at overvinde dem. Derfor burde vi beskytte vore Børn for disse Vaner og Tilbojeligheder ved at lære dem at holde Herrens Bud i deres spæde Alder.

Jeg tænker netop paa en Mand i denne Kirke, som har haft en livslang Erfaring paa dette Omraade. Han er nu højt tilaars og har opnaaet denne Alder uden nogensinde at blive hengiven til nogen af de Ting, som Herren fraraader i sit Visdomsord. Han besluttede, medens han endnu var en Dreng, at leve i Overensstemmelse med Visdomsordets Forskrifter. Resultatet har været siger han, at han ikke er bleven fristet til at nyde nogen af de omtalte Drikke eller Tobak og har derved undgaaet mange Prøver og Besværligheder. Denne Mands personlige Erfaring viser de gode Følger af, at et Barn vokser op til Manddom uden at blive hengiven til Nydelsen af disse pirrende og narkotiske Gjenstande. (Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 13. Februar:

Niels Iversen fra Bear River City, H. F. Fernstrøm fra Salt Lake City og Arent Johnson fra Logan, Utah.

Vi byde disse Brødre hjærteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Niels Iversen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.
Ældste H. F. Fernstrøm beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.
Ældste Arent Johnson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.
Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning.

Ældsterne Christian Johnson og Christian Poulsen løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Bekjendtgjørelse.

Det første Selskab af dette Aars Emigranter vil afgaa fra Kjøbenhavn den 28. April.

Foraars-Konferencer.

Konferencemøderne ville blive afholdte som følger:

Aalborg	Lørdag og Søndag	den 19.	og 20.	Marts.
Aarhus	— —	„ 26.	„ 27.	—
Kjøbenhavn	— —	„ 2.	„ 3.	April.
Kristiania	— —	„ 9.	„ 10.	—
Stockholm	— —	„ 16.	„ 17.	—
Malmø	— —	„ 23.	„ 24.	—
Gøteborg	— —	„ 30.	April og den 1.	Maj.

Bognyt.

En lille Samling af Sange til Brug for de Sidste-Dages Helliges Søndagsskoler i Skandinavien er netop udgaaet fra Pressen og vil blive solgt for den særdeles billige Pris af 15 Øre pr. Eksemplar. Vi anbefale Konferencepræsidenterne at indføre disse Bøger i deres respektive Søndagsskoler i en saa vid Udstrækning som mulig.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

III. Kapitel.

Videnskabsmænds Vildfarelser.

(Sluttet.)

Sir John Herschel — og Ingen har større Ret til at tale om dette Emne end han — omtaler disse i sit Værk, »Errors of Astronomy«, paa følgende Maade:

„Ingen filosofisk Betragtning, intet filosofisk Forsøg er absolut nøjagtigt. En Fejltagelse paa en Tusindedel af en Tomme med Instrumentet vil multiplicere sig selv til Tusinder og Millioner af Mile i Forhold til Gjenstandens Afstand."

For at begynde med vor egen lille Jordklode, hvor Nøjagtighed lettere opnaas end blandt de fjerne Planeter, finde vi, at to af de største Astronomer, Bessel og Newton, afvige fuldt elleve Mil fra hinanden i deres Maal af Jordens Diameter, og i Maalet af Jordens Banes Diameter afvige de 360,000 Mil. Og dog er Jordens Diameter og Diametret af dens Bane den virkelige Maalestok, hvormed Astronomer maale Himmelen. (Se Humboldt's Cosmos, Vol. I., Page 7 og Vol. IV., Page 477.)

„Lad os da være oprigtige," siger Loomis, „og ikke give Astronomien mere, end der i al Rimelighed tilkommer den. Da den store Astronom Le Verrier i

Aaret 1846 forkyndte Tilværelsen af en hidtil ukjendt Planet, og da han anviste dens nøjagtige Stilling paa Himmelen og erklærede, at den skinnede lig en Stjerne af ottende Størrelse, var der ikke en Astronom i Frankrig og næppe Nogen i hele Europa, som fæstede saa megen Tro til denne Udtalelse, at han vendte sit Teleskop mod Himlene for at overtyde sig om dens Sandhed."

Det Samme er Tilfældet med Geologien, en af de nyere Videnskaber; den har man ogsaa funden at være upaalidelig i mange Henseender. Sandt nok, der har været sagt meget om den Modstrid, der siges at herske mellem Stenmassernes Optegnelser og Bibelens Beretninger. Men Ingen har været i Stand til at bevise nogen virkelig Uoverensstemmelse; thi hverken Bibelen eller Geologien meddeler, hvor gammel Jorden er. De sige Begge, at den er meget gammel. Bibelen siger: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Dette Udtryk „i Begyndelsen" betyder paa Hebraisk, som enhver Sproglærd ved, en Periode saa langt tilbage, at det i Bibelsproget staar nærmest Evigheden. Altsaa, hvis Geologen kunde bevise, at Jorden var til et Tusind Millioner Aar forend Adams Tid, saa vilde det dog ikke modsige nogen Udtalelse i Bibelen. Naar nu disse Vantro komme til os med deres geologiske Theorier angaaende Jordens Skabelse, hvorledes den dannede sig selv, og hvor længe det varede, og naar de fortælle os, at de have videnskabelige Beviser fra Klipperne, at Bibelen er falsk, da have vi visseligen Ret til at undersøge disse Theoriers Grundvold. Det er mærkværdigt, at ethvert Vantroens Argument er baseret ikke paa Kjendsgjerninger, men paa Geologiens Theorier. Og saaledes beviser den vantro Geolog, at Jorden har en vis Alder, ved at begynde med en Theori eller Formodning, omendskjønt en Bevisførelse burde hvile paa Kjendsgjerninger. Ved at undersøge Jordskorpen finde vi, at den bestaar af mange Lag Stenmasser, det ene over det andet, som øjensynligt ere dannede under Vandet. Nogle af disse Stenlag indeholde Ben, Konkylier, Fiskeskjæl, Fodspor af Fugle, dannede, medens Stenene endnu vare bløde, o. s. v. Dette beviser, at en Række Generationer af Planter og Dyr have eksisteret paa Jorden, men fortæller os ikke, hvor længe disse Generationer levede. Vi have Aarsag til at tro, at Verdens Tilstand da var meget forskjellig fra den nuværende, ikke alene med Hensyn til Temperaturen, som vi have mange Beviser paa, maa have været meget høj, men ogsaa med Hensyn til Atmosfærens Bestanddele og Vandets Fordeling paa Jordens Overflade. Alle disse Betingelser vise, at baade Dyre- og Plantelivet den Gang var meget forskjelligt fra, hvad det nu er, hvilket jo ogsaa er tydeligt bevist ved Fossilier af Planter og Dyr fra disse Tidsaldre. Men vi have intet Middel, hvorved vi kunne udregne disse Arters Varighed. De kunne have eksisteret i Perioder af et Tusinde Aar, en Million eller et Tusinde Millioner Aar, uden at vi nøjagtigt kunne bestemme deres Varighed.

Her er et lignende Problem. Ved Undersøgelse finde vi, at et vist Hus er bygget paa en Grundvold af Granitsten, lagte i Cement, at der er ti Lag Sten i Stue-Etagen, 40 Lag Mursten i anden Etage, 36 i tredie, 32 i fjerde, og at Taget hviler paa 9 Tommer Bjælker og bestaar af Træ og Jern. Sig os nu, hvor længe var Huset under Opførelse? Skoledrengen vilde jo le af et saa urimeligt Spørgsmaal. Han vilde sige: „Jeg kan ikke beregne det, forend jeg ved, hvor Materialerne kom fra,

hvorledes de bleve førte til Bygningspladsen, hvor mange Arbejdere der vare beskjæftigede, og hvor meget de kunde udføre om Dagen. Hvis Granitten skulde hentes langt borte, Murstenene laves ved Haandkraft, Brædderne høvles med Høvlen og Arbejdet udføres af en langsom Bygmester, som kun beskjæftigede en tre, fire Mænd — ja saa vilde det vare mere end et Aar at opføre et saadant Hus. Men dersom Granitten fandtes ved at udgrave Kjælderen, Murstenene bleve pressede og Brædderne høvlede ved Damp- eller elektriske Maskiner, og der beskjæftigedes 30—40 Mænd, kunde Arbejdet maaske fuldføres paa en Maaned.

Geologen burde derfor sige: „Jeg ved ikke, hvorfra Materialet til disse Stenlag kom, eller hvorledes de bleve førte til deres nuværende Stilling; ej heller kjender jeg de Kræfter, som forandrede dem fra deres tidligere Elementer til de Former, hvori de nu findes; derfor kan jeg ikke sige, hvor lang Tid der hengik til deres Dannelse. Dersom Jordskorpen først smeltedes til Granit ved overordentlig Hede, og denne Granit derpaa hævedes til uhyre Bjerge ved Jordens indvendige Varme, og disse Bjerge atter langsomt jævnedes ved Virkningerne af Vind, Regn og Frost og førtes af Vandstrømme til Bredderne af Havet; hvis dette Affæt, efterat have været et Hjem for de forskjellige Arter af Planter og Dyr, storknedes til Sten for atter ved vulkanske Kræfter at hæves til Høje og Bjerge — dersom dette har været Dannelsesmaaden, da kunde det maaske have fordret Millioner af Aar for at tilvejebringe den Forandring, vi nu se paa Jordens Overflade.

Men hvis Jordskorpen oprindelig bestod af de forskjellige Elementer, hvoraf Granit og andre Stenarter ere dannede, hvis (som det almindeligt antages, idet Granitten er det nederste Lag, som Menneskene endnu have kunnet finde) Granitten blev smeltet til sin nuværende Form ved den overordentlige Hede, som tilvejebragtes ved den kemiske Virkning af disse Elementer paa hverandre, og hvis de ovenliggende Lag størknedes ved Trykket af det universale Hav, som almindeligt antages at have bedækket Jorden i en vis geologisk Periode, samt ved Varmen fra den underliggende Granit, medens den koldere Temperatur af Vandet foraarsagede, at de øverste Lag bleve mindre haarde — da kunde under saadanne Forhold nogle Aarhundreder være tilstrækkelige. (Se »Lyell's Principles of Geology«, Chapters 12 and 32.)

Ligeledes baseres alle geologiske Beregninger paa den Forudsætning, at kun de samme Kræfter virkede ved Jordens Dannelse, som vi nu se og kjende i Naturen, og at de virkede med deres nuværende Styrke og frembragte de samme Resultater som nu, hvilket dog er meget usandsynligt, da Tilstanden og Betingelserne for deres Virkninger vare saa højst forskjellige.

Det er derfor meget forunderligt, at en alvorlig tænkende Mand skulde tillade sig selv at blive rystet i sine religiøse Overbevisninger ved Paastande af en saa ufuldstændig og upaalidelig Videnskab, som Geologerne selv tilstaa deres Videnskab at være. Hugh Miller indrømmer saaledes: Der er ingen Beregninger mere tvivlsomme end Geologens"; og han siger ogsaa: „Den forsyner os ikke med nogen sikker Nøgle, hvormed vi kunne aabne Adgang til Skabelsens Mysterier." (Se »Footprints of the Creator«, page 313.)

Geologer kunne ikke engang enes med Hensyn til Videnskabens ledende Principper. Hopkins søger at bevise, at Jordskorpen er 800 Mile tyk, medens Humboldt erklærer den for at være mindre

end 24. Idet Temperaturen stiger en Grad for hver 45 Fod, man kommer ned i Jorden, vilde efter denne Maalestok Varmen være stærk nok til at smelte næsten enhver kjendt Substans, inden man var kommen 24 Mil ned. Men her ere de atter uenige. Wedgewood erklærer, at Jern smelter ved 21,000 Graders Varme (Fahrenheit), medens Professor Daniels er lige saa sikker paa, at det smelter ved 2,786 Graders Varme — kun en lille Forskjel paa 18,214 Grader.

Da kommer ogsaa det store Spørgsmaal: Dersom Granitten er det underste Lag i Jordskorpen, hvad findes der da neden under Granitten? De Beaumont siger, at „hele Kloden med Undtagelse af en tynd Skorpe, i Forhold meget tyndere end en Æggeskal, er en smeltet Masse, der efterhaanden afkøles og sammentrækkes, hvorved der opstaar de Folder og Rynker i Jordens Overflade, som vi kalde Bjergkjæder. Derimod mene Davy og Lyell, at „vi kunne sandsynligvis henføre Jordens indre Varme til kemiske Forandringer, som gaa for sig i Jordskorpen.“ Vi se da, at Geologien er en meget uvis Videnskab.

Dersom Pladsen tillod det, vilde det være let for os at gjennemgaa andre Videnskaber og fremvise lignende Uvisheder i dem alle. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at Uvisheden tiltager i Forhold til vor Interesse for den paagjældende Videnskab. Om det, som ikke angaar os i nogen videre Grad, er den meget bestemt. Astronomen kan beregne med forholdsvis Sikkerhed fjerne Planeters Bevægelser, men kan ikke forklare eller forudse mange af de Fænomener, som daglig forekomme paa Jorden. Varmens Styrke kan til en vis Grad maales, men hvilken Læge kan forudse eller maale Styrke af den fortærende Feber, som fører hans Patient til Graven? Kemikeren kan analysere fremmede Substanser, men Sygdommen, som hærger hans eget Legeme, kan han hverken veje, maale eller fjerne.

Dersom Videnskaben frembyder saadanne Uvisheder for den virkelige Gransker, hvad skal man da sige om dem, som lære deres Videnskab fra Bøger og i Skolen? Naar vi møde en saadan Vantro, som fordømmer Religion, medens han berømmer Videnskabens Sikkerhed, vilde det da ikke være passende at rette nogle af disse Spørgsmaal til ham: Har De personlig maalt Jordens Diameter, bemærket Venus' Overgang eller beregnet Maanens Afstand? Eller videre: Anser De Dem i Stand til at udføre en saadan Undersøgelse, eller er det muligt, at De, efter al Deres Praleri, har Deres Videnskab paa anden Haand og fra en Andens Vidnesbyrd? Maaske De er en Gransker i Klippe-Bogen (saaledes benævner Videnskabsmanden ofte Jordskorpens Lag), med dens forevigede Optegnelser indgraverede i den faste Klippe, og maaske De tror, at under disse mægtige Stenlag har Bibelen funden en evig Grav? Men hvor mange Bind af denne Klippe-Bog har De personlig gransket? Har De besøgt de forskjellige Lokaliteter i vort eget Land, for ikke at omtale de værdifulde Lektier, som kunne læres fra Stenlagene i England, Skotland, Wales, Himalaja- og Andes-Bjergene og de Laurentiske Klipper i Kanada, hvor de forskjellige Formationer ere at finde? Har De personlig udgravet de forskjellige Fossilier, der saa at sige danne denne Videnskabs Alfabet; eller er det muligt, at De har den Kundskab, De besidder om Geologien, fra Bøger og fra Professorers Foredrag? Men De er maaske Kemiker og er stolt af den Akkuratesse, som er opnaaelig i denne Videnskab. Hvor meget af denne Videnskab kjender De i

Virkeligheden? Hvor mange af de 942 Substanser, der omtales i Turners Kemi, har De analyseret? Kan De med Sandhed sige det Halve, en Fjerdedel eller endog en Tiendedel?

Ved De i det Hele taget Noget af Værdi paa Videnskabernes Omraade udenfor Deres specielle Fag, som i Virkeligheden er Deres egen Kundskab? Eller er det sandt, at De alligevel er nødt til at modtage Deres Videnskab ved Tro, ved en Andens Vidnesbyrd, hvilken Anden De oven i Kjøbet maaske slet ikke kjender? Og disse Vidnesbyrd ere endvidere slet ikke overensstemmende, men behøve at støttes hyppigt ved nye Opdagelser.

Men dette er ikke Alt. De fleste Videnskaber ere ikke alene uvisse, men ogsaa ufuldstændige. Vi fordre at vide Noget om Sandheder, hvorom Videnskaben er aldeles uvidende. Angaaende de største og mest vigtige Opgaver, der interessere os som dødelige eller udødelige Væsener, kjender Videnskaben Intet. Jeg sporger den, hvor jeg kom fra, og hvad jeg er, men det er en Hemmelighed, som den hverken kan analysere eller løse. Jeg taler om Samvittighedens Stemme; Videnskaben har ikke hørt den og kjender den ikke. Jeg forklarer mit Haab med Hensyn til Fremtiden, men den kjender kun Fortiden; jeg ønsker at vide, hvorledes jeg skal blive lykkelig herefter, men den kan ikke maale Lykken, ja kan ikke en Gang sige mig, hvorledes jeg kan være lykkelig her.

Vore kjæreste Interesser ligge udenfor de fysiske Videnskabers Omraade; de findes i Troens Regioner. Videnskab omhandler Gjenstande — Tro er Tillid til levende Væsener. Tag det levende Væsen bort — hvad Værdi har da de døde Gjenstande? Verden vilde med Et blive en øde Ørken. Jeg kan leve, elske og være lykkelig uden Videnskab, men ikke uden Troens Baand. I dens Lys alene kan Lykken trives. Det er Tro, som sender Manden til sit Arbejde om Morgenen, styrker hans Arm gjennem Dagens Slid og Møje, fører ham tilbage til Hjemmet om Aftenen, samler Børnene om Arnen, inspirerer den lille Kjæledægge til at klatre paa Faderens Knæ, slynge sine smaa Arme om hans Hals og se med den uskyldigste Tillid ind i hans Øje.

Urokkelig Tro bringer Lykke her paa Jorden. Det bør da ikke forundre os, at et Menneske maa vende sig bort fra Stoltheden over sin egen Visdom, kaste sig i Troens Arme og blive som et lidet Barn, førend han kan indgaa i Himmeriges Rige.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.